

[Erlendsson.]

er det tal, de regner med i dag, så kan vi hurtigt komme op på 80-90 pct., og det åbner jo mulighed for særdeles store offentlige udgifter. Her som ethvert andet sted er en prioritering for, hvad pengene skal bruges til, nødvendig.

Når hr. Ejler Koch siger, at jeg har talt om principper, så har jeg gjort det ud fra forretningsordenens § 11, som jeg allerede har sagt, fordi det er det, der er meningen med et lovforslags første behandling.

Det, hr. Ejler Koch sagde om, at det private initiativ har spillet fallit, er jo aldeles ikke rigtigt. Man har ikke givet det private initiativ de betingelser, som man har givet skoletandklinikkerne. Det, der var tale om, var, at man skulle indføre et gratisprincip. Der var tale om et betalings spørgsmål, og dér kunne man have gjort akkurat det samme, som man gjorde, dengang man indførte de gratis undersøgelser af børn fra 5 ugers alderen op til skolealderen. Dér overvejede man også, om man skulle lave offentlige klinikker for at gennemføre sådanne undersøgelser, men man standsede ved, at man dog havde de praktiserende læger, som indtil det tidspunkt havde kunnet tage vare på også småbørns sundhedstilstand. Jeg tror, at man foretog det rigtige valg dengang. Jeg tror, man havde foretaget et lige så rigtigt valg, hvis man havde undgået at opbygge denne nye institution.

Endelig til fru Aase Olesen. Det, vi vil gøre med de meget kostbare skoletandklinikker, som fru Aase Olesen rigtigt sagde — og der skal altså laves endnu flere kostbare skoletandklinikker — er, at de skal udlejes på markedsbasis. Der bliver jo en masse også skolelæger, som stadig skal have til livets opretholdelse, men man slipper for at føde på dem i det næste halvt hundrede år og give dem og deres store hjælpepersonale store pensioner indtil dagens ende, havde jeg nær sagt. Man befrier det offentlige for en meget stor og, efterhånden som tiden går, meget tyngende udgiftsbyrde, som ikke hjælper noget på befolkningens sundhedstilstand, tværtimod. Pengene kan kun bruges én gang; det kan pengene til sundhedsmæssige formål også kun. Jo flere man smider væk til overflødige udgifter, desto færre bliver der til andre formål, som kan vise sig vigtige.

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Jeg må sige, det bliver interessant for eftertiden at læse Folketingstidende og specielt hr. Erlendssons indlæg her i dag. Jeg har forstået — men det er jo selvfølgelig hr. Erlendssons sag — at hr. Erlendsson er blevet det, man kalder autoriseret oplæser af hr. Bertel Haarders værker, og det kan jeg ikke have noget imod.

Må jeg sige til hr. Erlendsson, når hr. Erlendsson siger, at det lyser ud af mig, hvor jeg har mine argumenter fra, at så har jeg dem altså, hr. Erlendsson, både fra det private initiativ og fra det offentlige initiativ, og det er sådan en pæn blanding, som hr. Erlendsson synes godt om, normalt da.

Hr. Bertel Haarder står ved, hvad han har sagt, og det går jeg ud fra også er rigtigt. Når hr. Bertel Haarder siger, at vi skal udnytte private eller offentlige ressourcer, før vi skaffer andre, er jeg helt enig, men der er bare ingen ressourcer i de områder, hvor der er dispensationskommuner. Dér er vi nødt til at skaffe resourcer, for at børn bliver ligestillet med andre. Dér er ikke tale om at udnytte noget, man har i forvejen. Dér er tale om at skaffe noget, som man ikke har, så jeg er helt enig med hr. Bertel Haarder i hans synspunkt.

Så endelig den bemærkning til hr. Jacob Sørensen, at efter det andet indlæg er jeg blevet endnu mere i vildrede med, hvad venstre egentlig vil i denne sag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om energipolitiske foranstaltninger.

(Lovforslag nr. 220. Fremsat 20/2 76).

Lovforslaget sattes til forhandling.